

การเคลื่อนไหวมวลชน การทำงานแนวร่วมและการต่อสู้

ผมไม่อยากจะกลับอ้างแนวคิดหรือทฤษฎีอะไร หรือของใครมา Back up เกี่ยวกับเรื่องนี้มากนัก เพราะเดี๋ยวจะกลายเป็นนักทฤษฎีที่ไร้สนามรบไป แต่อยากจะทำเรื่องคิดเพื่อการแลกเปลี่ยนกันในเรื่องมุมมองต่างๆที่เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ที่กำลังตั้งธงขับไล่รัฐบาลสมัครและนอมินีของระบอบทักษิณ จนกระทั่งเกิดกลุ่มทางสังคมขึ้นมาใหม่ที่นำโดยอาจารย์ปริญญา เทวานฤมิตรกุล อดีตแกนนำของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เมื่อครั้งขับไล่รัฐบาลทหารสืบทอดอำนาจการรัฐประหาร 23 กุมภาพันธ์ 2534 ซึ่งเท่ากับว่าผู้นำการเคลื่อนไหวในครั้งนั้น ในวันนี้ ยืนอยู่กันสามมุม มุมที่หนึ่ง พล ต.จำลอง ศรีเมือง เป็นหนึ่งในห้าแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เป็นคู่กรณีกับจตุพร พรหมพันธุ์ ที่ไปยืนอยู่ซีกรัฐบาลสมัคร พร้อมกับพ.เหวง โตจิราการ ไปสังกัดกลุ่ม นปค. (แนวร่วมของฝ่ายพรรคพลังประชาชน – อดีตพรรคไทยรักไทย และทักษิณ)

ถ้าฟังแต่การจัดกำลังประชาชนและการนำพาประชาชนไปเคลื่อนไหวในประเด็นใดๆ ที่ฝ่ายแกนนำตั้งธงหรือตั้งประเด็นที่จะเคลื่อนไหว การสร้างประเด็น สร้างความชอบธรรม การสร้างกระบวนการจิตวิญญานมวลชน เข้าใจว่าทุกฝ่ายรู้ดี และรู้ทันซึ่งกันและกัน แต่ที่จะต่างกันออกไป ก็คือ การบริหารประเด็นและการรักษาความชอบธรรมที่จะนำพามวลชนไปเคลื่อนไหวให้ได้ใจประชาชนโดยรวม นั่น เป็นเรื่องที่ยากกว่า และไม่แน่ว่าจะไปหาคนที่มีความประสงค์การเคลื่อนไหวมวลชนข้างต้นจะชำนาญการไปทุกครั้ง เพราะสภาพการณ์และเงื่อนไขแวดล้อมจะแตกต่างกันออกไป

นั่นหมายความว่า ประเด็นที่บรรดาแกนนำจะต้องคิดให้หนัก ก็คือ การช่วงชิงจังหวะและโอกาสในการที่จะปักธงในประเด็นต่างๆแทนใจประชาชนคนส่วนใหญ่ (Public) ที่มากกว่าคนที่มือรวมตัวกันอยู่เพียงเท่านั้น ต่างหากที่จะเป็นปัจจัยชี้ขาดว่าข้างหน้าคุณจะนำพามวลชนไปเคลื่อนไหวแทนประชาชนได้อย่างไร ? ในประเด็นนี้ มันเป็นเรื่องของการบริหารประเด็น (Issue Management) ซึ่งไม่แน่ใจว่า ตอนที่กลุ่มแกนนำพันธมิตรฯเปลี่ยนประเด็นจากการคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ และขับไล่ นายจักรภพ เพ็ญแข / ทศนะอินทราย ไปเป็นการขับไล่รัฐบาลสมัครและนอมินี นั้น ใช้ประเด็นที่ประชาชน (Public) ต้องการเป็นลำดับแรก หรือไม่ หากเปรียบเทียบกับปัญหาปากท้อง ราคาน้ำมัน และการแข่งขันกับต่างประเทศ หรือจะอธิบายประเด็นให้เชื่อมโยงกันอย่างไร

ประเด็นอยู่ที่ว่า จะเชื่อมโยงอย่างไร ว่า รัฐบาลแก้ไขปัญหาเหล่านี้ไม่ได้ เพราะเป็นรัฐบาลนอมินี

แต่ที่พันธมิตรฯชอบตก เลย ก็คือ การไม่ต้อนรับกลุ่มความเห็นต่าง ซึ่งในข้อเท็จจริง แม้ว่าความคิดเห็นของใครบางคนเหล่านั้นจะมีวาระซ่อนเร้น หรืออย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติต้องนับเป็นพวก ไว้ก่อน และส่งคนไปเจรจันับญาติไว้ชั้นใดชั้นหนึ่งก่อน แต่ประเด็นนี้อาจจะเป็นเพราะติดนิสัยความเป็นสื่อมวลชน กลับไปขยายความ หรือขึ้นเวทีด่า เติลิดเปิดเปิง ว่า เป็นพวกไม่เข้าท่า ทั้งที่บางคนเหล่านั้นไม่จำเป็นต้องไปยืนข้างรัฐบาลสมัคร พลังประชาชน หรือนอมินีของทักษิณ การกระทำในลักษณะนั้น เท่ากับไปไล่ต้อนคนส่วนหนึ่งไปยืนอยู่ฝั่งตรงกันข้ามโดยไม่จำเป็น

หากใครบางคนในแกนนำพันธมิตร เคยทำงานแนวร่วม ในขบวนการภาคประชาชนมาแล้ว ลองนึกตรึกตรองดูให้ดีๆ แนวร่วมนั้น ไม่ใช่กลุ่มที่เห็นตรงกับ “เรา” ในทุกประเด็นเคลื่อนไหว

ในทุกชั้นตอนที่ขับเคื่อน ลองไปนี่ก็ยินดีให้ดี “ร้อยบุปผาบานพร้อมพริก ร้อยสำนักประชันขันแข่ง” ใช้กับการเคื่อนไหวและ
การทำงานแนวร่วม และการเคื่อนไหวมวลชนได้ทุกสนามรบ
ที่มา www.oknation.net/blog/soontorn

 IMAGEPLUS
ก้าวที่กล้าแกร่ง ก้าวแห่งประสบการณ์